

1

Všechno se děje ve zpomaleném pohybu.

Vlny, Dareovy promlouvající rty, jeho slova. Zírám na něj, na tmavé strniště, které mu roste na čelisti, na to, jak polyká. Na to, jak mě probodávají jeho temné oči, jak mě drží a jak mě děsí.

„Zbývá ti ještě jedna otázka, Callo,“ připomíná mi. „Polož mi ji.“

Hlavou mi v rozmazaných skvrnách a útržcích zavíří celý poslední rok. Dare tady celou tu dobu byl. Byl tady se mnou, držel mě, miloval mě.

Nebo snad ne?

Rty se mi chvějí, jak se pokouším jimi pohnout.

„Proč jsi tady ten večer byl?“ zeptám se nakonec a pečlivě při tom vybírám slova. „Neměl jsi tady být. Ale i přesto jsi tu byl.“

Dare mi na otázku odpoví další otázkou a obezřetně mě při tom pozoruje.

„Který večer myslíš, Callo?“

Zírám na něj, neschopná slova.

„Ty víš, který večer. *Ten večer*. Ten večer, kdy umřel můj brácha.“

V Dareově pohledu něco zakolísá, ale nakonec se udrží.
„Už si na to vzpomínáš? Vzpomínáš si na to, jak jsem byl krvavý?“

V tu chvíli v šoku pomalu kroutím hlavou ze strany na stranu. Ne proto, že bych si na to nevzpomínala, ale proto, že si vzpomenout nechci.

„Byla tam spousta krve,“ odpovím a myslím na to, jak Dareovi stékala po spánku a skapávala mu na triko. Dě-lala mu na něm karmínové skvrny a rozlévala se v děsivé louži na jeho hrudi. „Nevěděla jsem, jestli je tvoje, nebo... Finnova.“

A na jednu kratičkou vteřinu jsem tehdy zapomněla, že se mi předtím Dare k něčemu přiznal.

Zapomněla jsem, že jsem z něj kvůli tomu měla hrůzu.

Protože uprostřed vší té krve jsem neviděla nic jiného než svůj strach, že o něj přijdu. Nemohla jsem si pomoci, i přesto jsem ho pořád milovala.

„Držel jsi mě.“ Chvějí se mi rty. „Když jsem se propadala. Držel jsi mě, když jsem čekala... na Finna.“

Čekala jsem, až mi Finn zavolá.

Čekala jsem a čekala a čekala.

Temnotou zahoukaly sirény a já jsem chodila po pokoji sem a tam.

Finn nezavolal.

Dare přikývne. „Vždycky jsem tě držel, Cal.“

„Když přišel můj táta a řekl mi, že... když mi řekl o Finnovi, všechno ostatní pro mě přestalo existovat,“ vzpomínám si a dívám se přitom na oceán. *Bože, proč ve mně oceán vyvolává pocit, že jsem tak nepatrná?* „Na ničem jiném mi ne-

záleželo. Na ničem kromě něj. Přestal jsi pro mě existovat, Dare.“

Pravda je tvrdá.

Pravda zraňuje.

Vyložím ji tady na světlo jako otevřenou ránu, jako syrové maso, jako krev.

Dare zavře oči, svoje blýskavé černé oči.

„Já vím,“ odpoví něžně. „Nepamatovala sis mě. Celé měsíce sis mě vůbec nepamatovala.“

Víme to. Oba to víme. Proto jsme taky tady, proto tady stojíme na kraji oceánu a pokoušíme se oživit moji paměť. Moc dlouho už je venku na moři, vzdálená ode mě, ztracená ve vlnách.

Teď po ní chňapnu dychtivými prsty ve snaze získat zpátky všechny svoje vzpomínky. Jenomže ony jsou zarputilé. Nehodlají se vrátit všechny.

Jedna ale přichází.

Pálí mě v očích, když svůj pohled upírám na Darea.

„Něco jsi mi přiznal. Vyděsilo mě to.“

Dare má ztěžklá a stažená víčka, nejspíš pod tíhou viny. Přikývne. Jediným krátkým a odměřeným pohybem.

„Pamatuješ si, co jsem ti řekl?“

Odmlčí se, upřeně se na mě zadívá, spaluje mě svým pohledem.

Probírám se svými vzpomínkami, rychle, rychle, ještě rychleji... ale skončím s prázdnýma rukama. Zůstane mi jenom jakýsi pocit.

Zděšení.

Dare ho zahlédne v mých očích a odvrátí pohled.

„Pokoušel jsem se ti to říct, Cal,“ řekne téměř prosebně.
„Ty jsi to jenom nechápala.“

Jeho hlas se odmlčí a mně jako by úplně přestalo tlouct srdce.

„Co jsem nechápala?“ zeptám se nakvašeně. *Prostě mi to řekni.*

Dare teď nakloní hlavu do strany.

„Není tak těžké to pochopit,“ prohlásí jednoduše. „Když si vzpomeneš na všechno, co jsem ti řekl. Zkusíš to?“

Otupěle na něj zírám. „Už jsem se o to pokoušela. Jenomže... nic tam není, Dare.“

O malilinkatý kousek svěsí hlavu, téměř neznatelně, ale já si toho všimnu. Nemá se mnou trpělivost. Je zklamaný.

Zavrtí hlavou. „*Je to tam, Callo.* Prostě se uvolni. Vrátí se to. Ale měla bys vědět, že nejsi v bezpečí. Musíš mi věřit.“

„Přijel jsi sem kvůli mně,“ řeknu mu. „To si pamatuju. Celou dobu jsi tu byl kvůli mně.“

Dare zakroučí hlavou. „Ne. To není pravda. Přijel jsem sem z nějakého důvodu, ale ten důvod se pak změnil a *byla jsi to ty.* Přísahám na život své matky.“

„Tvoje matka je po smrti,“ upozorním ho ostře. „Stejně jako ta moje. A teď ti mám prostě začít věřit?“

Dare si povzdechne a ten zvuk je ochraptělý a zlomený. Pokusí se mě vzít za ruku, ale já se mu vytrhnu. Nenechám ho, aby na mě sahal. Teď už ne.

„Nechápeš to,“ prohlásí tiše.

Upřeně se na něj zadívám. „Ne, to nechápu.“ *A ty nemáš nejmenší tušení, jaký je to pocit.*

„Ale pochopíš to,“ odpoví vyčerpaně. „Přisahám Bohu, že to pochopíš.“

V hrdle se mi udělá knedlík a mořský vánek mi čechrá vlasy. Zhluboka se nadechnu a nasaju jeho čistou vůni.

„Miloval jsi mě někdy vůbec?“ zeptám se a ta slova mě dusí, protože i přes to všechno, co se stalo, je to teď pro mě ta nejdůležitější věc na celém světě.

Dareovou tváří prokmitne bolest, opravdová bolest, a já se pokouším připravit na jeho reakci.

Ne.

Ne.

Ne.

Neubližuj mi.

„Samozřejmě že ano,“ odpoví rychle a pevně. „A pořád tě miluju. Právě teď.“

Dívá se na mě tak prosebně a já mu tolik chci věřit. Chci poslouchat tahle slova a přitisknout si je pevně k srdci a chovat je tam ve zlaté kleci.

Jenomže Dare mluví dál: „Nejsi v bezpečí, Callo. Musíš se mnou teď odjet. Je tu něco, co potřebuješ vědět.“

Zůstanu jako přimrzlá, paralyzovaná situací. Odjet s ním do Whitley? S člověkem, o kterém už si ani nejsem jistá, jestli ho vůbec znám, *s člověkem, o kterém si myslím, že bych se ho měla bát?* Pohltní mě zmatek a nic už mi nepřipadá skutečné.

Nic až na dvě věci.

Musím přiznat, že to nebezpečí *doopravdy* cítím. Skřípe kolem mě, je všude okolo. Přišlo si pro mě. Jenom netuším proč.

Nejsi v bezpečí, Callo.

A pak samozřejmě Dare. Je tady, je skutečný a já ho z celého srdce miluju.

Jenomže.

Nemůžu mu věřit.

Nemůžu věřit vůbec ničemu.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptám roztřeseně. „Chci tě nenávidět, Dare, kvůli tomu, že jsi mi lhal. Ale nedokážu to.“ Jsem příliš zmatená a Dare je moje kotva.

Chytí mě za ruku a přitáhne si mě k sobě, nenechá se odradit mým vzdorem a já úplně ochabnu.

Protože obklopená jeho vůní, teplem a silou zjistím, že tohle je místo, kam patřím. Jak bych o tom mohla pochybovat?

„Tvoje místo je tady a nikde jinde. Se mnou,“ řekne mi a jeho rty se mi přitom pohybují ve vlasech. „*Nemůžeš mě nenávidět, Callo.* To nemůžeš. Nelhal jsem ti. Pokoušel jsem se ti to říct.“

V jeho hlase zaznívají obavy, možná dokonce zděšení, které se mě dotýká na nějakém citlivém místě, někde hluboko, kde chráním svoji lásku k němu. Na tom místě, kde bývalo moje srdce, dokud nebylo takhle zlomené.

„Jsi můj osobní antikrist,“ zašeptám mu do trika. Dare mě horečně hladí dlaněmi po vlasech, přejíždí mi prsty po zádech a tiskne si mě blíž k sobě. „Proč mi to všechno nemůžeš prostě říct teď?“

„Protože nemůžu,“ zasípe. „Protože je to hrozně složitá věc, a pokud by sis to nepřebrala v hlavě sama, došla bys k závěru, že jsem netvor. Miluju tě, Callo. *Ochráním tě.* Musíš mi jenom věřit.“

V tu chvíli se mu vyškubnu, seberu odvahu a sílu. „Věřit ti? To si ze mě snad děláš legraci.“

Darea to překvapí a já celá zdrcená vyběhnu přes pláž, nohy se mi boří do vlhkého písku a vítr mi cuchá vlasy.

Miluju ho, víc než cokoli na světě, ale věřit mu nemůžu. Jediný člověk, kterému jsem kdy mohla plně důvěřovat, je mrtvý.

Potřebuju svého bráchu.

Potřebuju Finna.

Běžím ze všech sil po stezce nahoru, do našeho domu a do bratrova pokoje v patře.

Vypadá to tu přesně tak, jak to tady zanechal.

Hned za dveřmi se svezu do dřepu.

Stěny jako by se na mě začaly sypat, všechny čtyři i se stropem se ke mně přibližují, polykají mě, drtí mě. Přikryju si uši a houpu se na patách sem a tam, protože uprostřed tohoto všeho pořád ještě slyším bráchův hlas.

Bude to v pořádku. Bude to v pořádku. Bude to v pořádku. Bude to v pořádku.

Nesmím dál slyšet hlasy.

Ani ten Finnův.

Nesmím.

Nesmím.

Nejsem šílená, proboha.

Jsem zahlcená Dareovým lhaním, svým vlastním strachem... a tou neoddiskutovatelnou skutečností, že jsem tak strašně, strašně křehká.

„Její spojení s realitou je hodně slabé.“

Tohle zamumlání prořízne moji paniku.

Zastavím se, úplně se přestanu hýbat, dokonce ani nedýchám. Šepot přichází z opačné strany pokoje.

„Ne, to nechci udělat. Zatím ještě ne.“ Tenhle hlas je syčivý a neústupný a prostě nemůže být skutečný. To není možné. Jsem jako přimražená, jak mě ten hlas obklopuje, jak mi realita prokluzuje mezi prsty.

„Musíme to udělat. Ona by to takhle nechtěla.“

Zmateně zírám na dřevěnou podlahu, na její kresbu.

Opravdu se tohle děje?

Nebo si se mnou zase jenom zahrává moje vlastní mysl?

Ztěžka polknu a roztřeseně se nadechnu.

„Cokoli by ji teď mohlo zase vrhnout zpátky,“ namítne ten známý hlas, opatrný, hluboký a povědomý. Ale to přece nemůže být on. To prostě není možné.

Ale i přesto se do toho zvuku chci zachumlat, chci se v něm schovat, utéct do něj.

Jenomže nemůžu.

Protože odpověď přichází okamžitě.

„Proto s ní musíme nakládat opatrně.“

Nakládat se mnou?

Dveře se otevřou a já uvidím, jak se nade mnou sklánějí tři stíny.

Můj táta.

Dare.

A někdo, komu nevidím do tváře, neurčitá bezejmenná postava skrývající se ve stínu. Snažím se zaostřit, abych zjistila, jestli je to on, přestože v srdci vím, že to nemůže být Finn.

Není to možné.

Couvám dozadu, dokud se páteří nepřitisknu až na bráchovu postel. Jsem plachá srna a oni jsou lovci na honu. Jsem jejich kořistí, protože jsem v nebezpečí a nevím proč.

Ale oni to vědí.

„Callo,“ osloví mě táta vlídně a konejšivě. „Jsi v pořádku. *Jsi v pořádku*. Ale potřebuju, abys mi teď věřila.“

Obličej má vážný a bledý. Podívám se na Darea a všimnu si, že má ruce zaťaté v pěsti a úplně bílé kloubky. Vzduch v místnosti je teď plný napětí a nebezpečí a já si uvědomuju, že sotva dýchám.

Snažím se sebrat síly.

Protože hluboko v břiše cítím, že nemůžu věřit vůbec nikomu.

Pevně zavřu oči a přitisknu obličej do Finnovy peřiny. Přes zmuchlanou látku slyším slova. Cítím Dareovu ruku na mém rameni. Cítím, jak se vibrace jeho hlubokého hlasu ozývají v mé hrudi.

A potom ucítím jeho nepřítomnost.

Otevřu oči.

Pokoj je prázdný.

Vzdali to.

Ať už mi chtěli říct cokoli, teď jsem před tím v bezpečí.

Protože nyní jsem o samotě.

Pomaloučku se postavím na roztřesené nohy a dojdu k Finnovu nočnímu stolku. Zvednu z něj jeho medailon se svatým Michaellem a pověším si ho na krk.

Stisknu ho v prstech, rychle šeptám modlitbu a každé slovo se mi zadržává na rtech.

Svatý Michaeli, archanděli, opatruj nás v boji. Proti zlobě a úkladům ďáblovým budiž nám ochranou. Přikážíš jemu Bůh, pokorně prosíme, a ty, kníže vojska nebeského, uvrhni Satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší světem obcházejí, božskou mocí do propasti pekelné. Amen.

Zopakuju modlitbu třikrát za sebou, pro jistotu.

Jsem chráněná.

Jsem chráněná.

Jsem chráněná.

Teď jsem v bezpečí. Mám na krku Finnův medailon. Jsem v bezpečí.

Právě se celá roztřesená s úlevou nadechnu, když se dveře skřípavě otevřou a já se znovu ocitám tváří v tvář svému šílenství.

Očima vyplašeně kmitnu nahoru a uvidím nemožné.

Finna.

Mého mrtvého bráchu.

Jak stojí ve dveřích svého pokoje.